

O p o n e n t s k ý p o s u d e k

na rigorózní práci Mgr. Kateřiny B a l c a r o v é , napsanou na téma „Bezdůvodné obohacení“ (stran 85; připojen seznam použité literatury)

Předložená rigorózní práce je – kromě úvodu a závěru – rozdělena do deseti kapitol. V nich se rigorózní práce prakticky dotýká všech teoretických i praktických otázek spojených s institutem bezdůvodného obohacení. Tím práce nabývá zřetelný komplexní charakter.

Hlavní těžiště předložené rigorózní práce je v kapitole šesté, ve které rigorózní práce rozebírá jednotlivé skutkové podstaty bezdůvodného obohacení, jakož i v kapitole osmé, kde podrobuje poměrně podrobné analýze obsah, rozsah i způsob vydávání bezdůvodného obohacení. Zejména v těchto dvou kapitolách, totéž však platí i o dalších kapitolách, konkrétně o kapitole deváté a desáté, osvědčuje rigorózní práce smysl pro pečlivé obsahové zpracování. Pro solidnost zpracování však je třeba učinit zmínku i o velmi praktické otázce bezdůvodného obohacení, a to o promlčení nároků z bezdůvodného obohacení. Ve všech těchto směrech rigorózní práce projevuje výbornou znalost platné právní úpravy, i erudovaný přehled po literatuře. Ve vhodných souvislostech je ve všech zmíněných částech práce poukazováno na judikaturu obecných soudů, kterou rigorózní práce doplňuje své rozbory s cílem dodat svým závěrům větší přesvědčivost a váhu.

K obsahu práce nemám žádné vážnější věcné připomínky, v zásadě se se závěry rigorózní práce ztotožňuji.

Za zvlášť cennou považuji kapitolu sedmou práce, ve které se rigorózanťka dotýká relace institutu bezdůvodného obohacení a jiných právních institutů, konkrétně odpovědnosti za škodu a ochrany vlastnictví. V této části práce neujde pozornosti kriticky zhodnocení použité literatury o bezdůvodném obohacení, jakož i samostatný způsob myšlení. Je sympatické, že rigorózanťka s ohledem na přesvědčení o správnosti své argumentace, opírající se především o platnou právní úpravu, setrvává i vůči literárně zkušeným autorům na svém stanovisku.

Pokud jde o již zmíněnou kapitolu týkající se promlčení nároků z bezdůvodného obohacení, doporučuji, aby rigorózanťka při ústní obhajobě podrobněji vysvětlila své stanovisko ke vztahu občanského a obchodního zákoníku, a to v tom směru, že soudní praxe - ač bezdůvodné obohacení je občanskoprávním institutem - nicméně v otázce promlčení těchto nároků mezi podnikateli setrvává na nutnosti použití ustanovení o promlčení podle obchodního zákoníku.

Rigorózanťka věnuje poměrně rozsáhlou pozornost i návrhu právní úpravy bezdůvodného obohacení v připravovaném občanském zákoníku a v té souvislosti postuluje samostatně některé požadavky, na kterých je třeba setrvat i v nové úpravě. Přílehně se např. poukazuje na problematičnost prodloužení objektivní a subjektivní promlčecí doby, kteréžto otázky bude rovněž nutno věnovat pozornost při ústní obhajobě. Pokud jde o tuto část rigorózní práce, oceňuji u rigorózanťky celkově střízlivý přístup, zejména pak zdůraznění nezbytnosti zachování rozumně vyvážené soukromoprávní kontinuity i na tomto úseku.

Po systematické stránce je práce plně na výši. Je přehledně koncipovaná a pro čtenáře srozumitelná.

Po formální stránce oceňuji věcný a jasný způsob rigorózní vyjadřování.

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc